

SAMANTHA YOUNG

RENAȘTEM , ÎMPREUNĂ

VOLUMUL II DIN
SAGA FAMILIEI ADAIR

Midnight Books
BUCUREȘTI, 2022

CAPITOLUL 1

REGAN

Peisajul scoțian era impresionant, o combinație perfectă și contrastantă de vegetație abundentă și stânci colțuroase, unde verzele strălucitor al ierbii se alătura nuanțelor de gălbui și cafeniu. Coline domoale, întinzându-se la nesfârșit, piscuri uluitoare și albiile de râuri. Dar priveliștea superbă mă lăsa rece. Taxiul străbătea ținutul Highlands, dintre comitatele Inverness și Sutherland, îndreptându-se spre domeniul Ardnoch. Ochii vedeau, dar inima nu simțea nimic. Nu simțeam decât cum mi se strânge stomacul de emoție.

Ideea de a pleca din Boston și a mă stabili în Scoția îmi venise abia când avionul de la Londra începuse să coboare spre Inverness. Acel aeroport din Highlands era cum nu se poate mai pitoresc, pe malul unui lac sau *loch*, cum i se spune în Scoția. Lacul era înconjurat de colinele a căror imagine îți venea în minte de îndată ce auzai cuvintele „Highlands, Scoția”.

Și totuși, în clipa când roțile au atins pista de aterizare, m-a cuprins o senzație de grață.

Cu genunchii zvâcnind, am văzut cum se scurgeau secunde pe ceasul telefonului și am încercat să-mi recapăt suflul. Serpentinele drumului nu făceau decât să-mi accentueze senzația de vomă pe care mi-o dădea emoția.

— Mai avem mult? l-am întrebat încă o dată pe șofer.

El m-a privit în oglinda retrovizoare.

— Mai sunt zece minute până la Ardnoch.

I-a apărut o cută între sprâncene.

— Sunteți sigură că vă vor da drumul înăuntru? Ar fi păcat ca după atâta drum să faceți cale înapoi.

Era a treia oară când îmi puneam aceeași întrebare. Și pe bună dreptate. Destinația noastră era domeniul și castelul Ardnoch, un club exclusivist pentru elita din industria filmului și a televiziunii. Ca să fie admiși în club, potențialii membri trebuiau să achite o sumă colosală, asta pe lângă taxele anuale. Proprietarul clubului era un fost star de la Hollywood, actorul scoțian Lachlan Adair. Domeniul aparținuse cândva familiei lui, iar el înființase aici un club prestigios și exclusivist.

Cunoșteam aceste amănunte, fiindcă Lachlan Adair era iubitul surorii mele mai mari.

— Sunt sigură.

Gândul la Robyn mi-a intensificat agitația din stomac. Abia așteptam s-o revăd... și totuși îmi era teamă. Făcusem atâtea greșeli și nu prea știam cum aș fi putut să le repar.

Niciodată nu mă pricepusem să-mi recunosc sau să-mi îndrept greșelile. Robyn fusese întotdeauna sfătuitoarea mea. Acum nu mai era.

Pe lângă junghiurile din stomac, am simțit deodată o durere ascuțită în piept.

— Niciodată n-am avut o cursă la Ardnoch. Nevastă-mea o să fie foarte curioasă. Să vă zic ceva. Nevastă-mea e moartă după tot ce ține de celebritățile de aici, știți? Mă pune s-o aduc până aici, doar-doar va zări vreun actor faimos. Sau pe Adair. Noi suntem din Macduff, la nord-est de aici, și ne-am mutat la Sneck, adică Inverness, știți? Ne-am mutat acum câțiva ani, ca să fim mai aproape de copii și de nepoți, dar uneori mă întreb dacă nu cumva nevastă-mea a vrut să venim aici ca să fie mai aproape de Ardnoch.

Șoferul a chicotit, fără să-și dea seama că nu pricepeam o iotă din ce spunea el cu accent scoțian. Oare toți în Scoția vorbeau așa? Dacă da, eram pierdută.

— E bine că am ajuns într-o zi așa de faină. Ca să vedeți Highlands în toată frumusețea lui. Dar să fiți pregătită, că

vremea poate fi tare mohorâtă și vara-i pe sfârșite. Sper că v-ați mai luat și alt bagaj în afară de costumul de baie. V-ați adus pulovere de lână și cizme de cauciuc, nu? Umezeala se poate preschimba în frig cumplit, cât ai clipi.

După ton, îmi pusese o întrebare.

— Da, am răspuns.

— Atunci e bine. Mă bucur să văd că ați venit pregătită, istețată fată!

S-a uitat atent la mine în oglinda retrovizoare.

— Sigur sunteți bine? Îmi pareți cam palidă.

N-am înțeles decât pe jumătate.

— Sunt bine.

Nu era chiar o minciună. Pe undeva, eram speriată de moarte că aveam s-o revăd pe Robyn, dar în aceeași măsură îmi părea bine că plecasem din Boston și că mă îndreptam spre unul dintre cele mai bine păzite locuri de pe planetă. Mai ales după ce unul dintre foștii membri ai clubului îi hărțuise pe Lachlan și pe sora mea, ba chiar fusese la un pas de a-i ucide.

Gândul m-a făcut să schițez o grimasă de îngrijorare. Nici nu-mi puteam imagina cum ar fi fost să i se întâmple ceva surorii mele. De unde și motivul pentru care relația noastră ajunsese într-un asemenea impas.

De multă vreme ar fi trebuit să merg s-o văd pe Robyn. Nu aveam nicio scuză.

Robyn, sora mea mai mare, eroina mea, iubirea vieții mele, care probabil mă ura.

Oare ce trebuia să fac?

Cum să mă port cu ea?

În felul meu nonșalant dintotdeauna?

Sau trebuia să-i cad în genunchi și s-o rog să mă ierte?

M-am crispat la gândul ultimei variante. Nu eram genul care să cadă în genunchi și să-și ceară iertare. Și totuși, nimeni în afară de Robyn nu merita un astfel de gest.

Trecuse prin cele mai cumplite optsprezece luni din viața ei. Iar eu unde fusesem?

Mă ascunsesem.

Am simțit înțepătura lacrimilor și mi-am mușcat buza ca să nu plâng. Priveam pădurile pe lângă care treceam, dar fără să le văd. Niciodată până atunci nu avusesem o mai mare nevoie să joc teatru.

— Aproape c-am ajuns! m-a anunțat șoferul.

Am auzit semnalizatorul, apoi am cotit spre dreapta, pornind pe o alee scurtă, cu pietriș. În fața noastră se înălțau un zid mare de cărămidă și o poartă masivă din fier forjat, care ne blocau calea.

— Ce facem acum? am întrebat.

— Habar n-am.

Șoferul și-a întins gâtul ca să se uite la mine.

— Aveți numărul de telefon al cuiva dinăuntru?

Aveam. Aveam numărul internațional al lui Robyn, dar nu-l folosisem niciodată. Speram că voi ajunge cumva s-o văd fără probleme. Poate urma să vină la poartă chiar unchiul Mac.

Gândul la unchiul Mac mi-a stârnit sentimente contradictorii. Pe de o parte, mă bucuram să-l revăd pe tatăl natural al lui Robyn, dar pe de altă parte, încă îi purtam pică pentru cât suferise sora mea când o abandonase.

Robyn și cu mine eram surori vitrege. Tatăl meu era Seth Penhaligon, un detectiv din Boston. Tatăl lui Robyn, Mac, era scoțian și o cunoscuse pe Stacey, mama mea, când venise în State să locuiască la o rudă de-a lui. Mințise în privința vârstei (pe atunci avea doar 16 ani!) și o lăsase însărcinată pe mama mea (încă în liceu) cu Robyn. Curând după aceea se despărțiseră, iar Mac i-l prezentase mamei pe tatăl meu. Între timp, Mac devenise polițist, coleg cu tata, deși în cele din urmă ieșise din poliție și se angajase ca agent de pază particular.

Îl adorasem pe unchiul Mac. Era un scoțian voinic și frumos, care spunea cele mai uimitoare povestiri. Când eu

aveam vreo 8 ani, iar Robyn 12, unchiul Mac se angajase în echipa de bodyguardzi a unui tânăr actor de la Hollywood, Lachlan Adair. O mai vizitase pe Robyn când împlinise 14 ani, după care nu mai știusem nimic de el.

Până în urmă cu șase luni, când Robyn venise în Scoția ca să-și clarifice relația cu el. Mac era acum șeful pazei de pe domeniul Ardnoch.

Iar Robyn obținuse mult mai mult decât se așteptase.

Am simțit un junghi de remușcare în stomac.

— Ei, bine? m-a întrebat taximetristul.

— Păi...

Am aruncat o privire la telefon. Fir-ar să fie, îmi închipuisem că la poartă aveam să găesc o gheretă cu un paznic. Am vrut să-i ofer taximetristului o explicație șubredă despre motivul pentru care nu voiam s-o sun pe unica persoană care îmi putea înlesni accesul pe domeniu, dar n-am apucat să deschid gura, fiindcă omul mi-a spus:

— Vine cineva.

Am ridicat privirea și am văzut un Range Rover negru venind pe alea cu pietriș, străjuită de o parte și de alta de pădure. Mașina s-a oprit și din ea a coborât un bărbat. Era foarte elegant pentru un paznic: purta pantaloni negri, o cămașă neagră, frumos croită, și ochelari de soare. Am remarcat că avea o cască în urechea stângă.

— Acum e rândul dumneavoastră, mi-a spus șoferul.

Am tras aer în piept și am coborât din taxi, clătînându-mă pe picioare din pricina tocurilor înalte, care jucau pe pietriș. Mi-am îndreptat umerii, am arborat un surâs strălucitor și m-am îndreptat cu pași siguri spre poartă, fără să iau în seamă cum îmi scăpau tocurile într-o parte și în alta.

— Aici e o proprietate privată. Trebuie să vă rog să plecați, a spus bărbatul din spatele porții, cu un accent scoțian ceva mai blând, pe care am reușit să-l înțeleg.

— Nu prea cred, frumosule! am zâmbit eu larg, prinzându-mă cu mâna de o bară a porții. Am venit s-o văd pe sora mea.

Expresia lui – atât cât puteam vedea în spatele ochelarelor negri – a rămas neschimbată.

- Și despre cine-i vorba?
- Despre iubita șefului tău.
- Adică?

Deși emoționată la culme, am zâmbit totuși sincer. Tipul arăta super.

- Sunt Regan Penhaligon. Sora lui Robyn.

Mi s-a părut că sesizez o ușoară schimbare de atitudine, dar nu eram sigură.

- Aveți un act de identitate?
- Ăă... am pașaportul.
- Aș dori să-l văd.
- Uau, văd că aici chiar luați securitatea în serios!

Mie, una, îmi convine.

M-am întors la taxi și am deschis portiera din dreapta.

– E totul în regulă? m-a întrebat taximetristul, în timp ce scooteam prin poșetă în căutarea pașaportului.

- Terminatorul de la poartă vrea să vadă un act.

Taximetristul a chicotit, iar eu mi-am luat pașaportul.

Aș fi vrut să alerg pe aleea cu pietriș. Acum, că eram la un pas de a-mi vedea sora, voiam ca totul să se termine cât mai repede. Trebuia să știu dacă mă ura sau dacă vom reuși să depășim momentele dificile din relația noastră. Cu toate acestea, mândria m-a făcut să adopt o atitudine rece și nepăsătoare. M-am îndreptat spre poartă.

– Poftim, am spus, întinzându-i paznicului pașaportul, printre barele porții.

El l-a luat și l-a deschis. A aruncat o privire rapidă și mi-a spus:

- Așteptați o clipă, vă rog.

Am rămas lipită de poartă, în timp ce el s-a dus la SUV, s-a aplecat și a vorbit cu cineva care habar n-aveam cine este, fără ca eu să aud ceva. După câteva clipe a revenit la mine.

— Vreau ca dumneavoastră și taximetristul să-mi predați orice dispozitive de înregistrare. Telefoane, aparate foto și altele asemenea.

— Vorbești serios?

El n-a avut nicio reacție.

Vorbise serios.

Am oftat și i-am întins mobilul, apoi m-am dus la șofer ca să-l înștiințez că trebuia să facă același lucru. Șoferul a predat telefonul, fără să se tulbure câtuși de puțin.

— Nu te deranjează să faci asta? l-am întrebat încet, aplecându-mă spre geamul lui.

— O, nu. Ar fi putut să vă ducă cu mașina lui. Asta înseamnă că vă duc eu. Puțini au ocazia să între cu mașina pe domeniul Ardnoch. Să vedeți ce o să zică nevastă-mea!

— Atunci, foarte bine!

Bucuroasă că șoferul era încântat de situație, i-am întins paznicului telefonul lui. Paznicul l-a luat și mi-a dat instrucțiuni.

— Spuneți-i șoferului că poarta se va deschide pentru câteva momente. Trebuie să meargă exact în urma mea și să nu se abată de la drum. După ce vă ducem la sora dumneavoastră, îl vom escorta înapoi până la poartă și-i vom înapoia telefonul.

Atitudinea lui milităroasă m-a amuzat atât de mult, încât aproape că mi-a fugit gândul de la Robyn.

— Da, să trăiți, dom' sergent!

M-am întors la taxiul meu. Am urcat în mașină, i-am spus șoferului ce avea de făcut și am așteptat. Range Roverul a întors pe loc, apoi poarta s-a deschis.

Fluturii din stomac au devenit și mai insistenți. Șoferul a scos o exclamație încântată.

— Lui Carolann a mea n-o să-i vină să-și creadă urechilor. Păcat că mi-au luat telefonul. Mi-ar fi plăcut să fac câteva poze.

N-am fost în stare să-i răspund.

Mi-am lipit fruntea de geam, iar taxiul a înaintat încet pe alea cu pietriș și prin pădure. Razele soarelui se prelingeau printre copaci, făcând un joc de umbre și lumini în calea celor două vehicule. După câțva timp, am lăsat pădurea în urmă și am ieșit la lumina soarelui, dând cu ochii de pajiști perfect întreținute. Și nesfârșite. Perfect plate până la clădirea care se zărea în depărtare, pajiștile făceau apoi treptat loc colinelor. Stegulețele postate ici-colo pe peluzele mai îndepărtate sugerau că acolo era un teren de golf.

Alea cu pietriș ducea către construcția imensă din fața noastră.

Nu o construcție oarecare.

Ci un castel.

Iubitul surorii mele deținea un castel.

Cu turla și toate celelalte.

— Măiculiță... am șoptit, în timp ce ne apropiam.

Castelul avea șase nivele și părea vechi de când lumea. Un fel de Downtown Abbey, dar mai mare. Gândul la Downtown Abbey mi-a reamintit cum mă uitam la serial cu sora mea. M-a săgetat un junghi în piept, iar zvâcnetul din stomac s-a întetit. Am remarcat drapelul cu Crucea Sfântului Andrei fluturând pe parapet și am răsuflat adânc.

Abia atunci i-am zărit pe oamenii adunați în fața acelei construcții grandioase, așteptând sosirea noastră.

Așteptându-mă pe mine.

Taxiul a tras la intrare. Eu nu aveam ochi decât pentru sora mea.

Robyn.

Stătea lipită de un bărbat, cu ochii la taxiul meu. Purta echipament de gimnastică, era machiată foarte discret și avea părul strâns la spate într-o coadă de cal.

Niciodată nu arătase mai frumoasă.

M-au năpădit amintirile. Mi-a venit să sar din mașină, să alerg la ea și s-o strâng în brațe. Să las totul în seama ei.

Dar știam că asta nu se mai poate.

Așadar, m-am silit să zâmbesc, am deschis hotărâtă portiera și am coborât. Mi-am pus o mână în șold, m-am lăsat pe un picior și am zâmbit și mai tare, ca să-mi apară gropițele în obraji.

— Bună, surioară! am salutat-o, făcându-i cu ochiul. Ți-a fost dor de mine?

CAPITOLUL 2

REGAN

Privirea inexpressivă cu care mă fixa Robyn m-a făcut să-mi dau seama ce greșeală cumplită săvârșisem salutând-o astfel.

Îmi cunoșteam sora mai bine decât oricine altcineva.

Sub mânia ei, pe care o vedeam limpede, se ascundea durere.

Nu i-am luat în seamă pe cei doi bărbați de lângă Robyn. Am renunțat la zâmbet și m-am îndreptat spre ea.

— *Mi-a fost dor de tine*, am mărturisit.

Robyn s-a desprins din îmbrățișarea bărbatului, care neîndoielnic era Lachlan, și s-a apropiat de mine cu brațele încrucișate, într-o atitudine defensivă.

— Ciudat, dar nu mi s-a părut deloc să-ți fi fost dor de mine în ultimul an și jumătate. Nici după ce am fost împușcată, nici după ce tatăl meu a fost înjunghiat, nici după ce Lucy Wainwright a încercat să ne ucidă pe Lachlan și pe mine.

M-am străduit să nu mă arăt afectată de vorbele ei și mi-am înghițit nodul din gât. Sora mea lucrase în poliție și fusese rănită în misiune. Din acel moment viața mea o luase razna. Robyn ieșise din poliție, începuse o afacere ca fotograf și, la vreun an după ce fusese împușcată, plecase în Scoția ca să încerce să se apropie de tatăl ei, Mac Galbraith. Mama și tata spuneau că reușise să reînnoade relația cu Mac, dar se îndrăgostise de șeful și totodată cel mai bun prieten al lui, Lachlan Adair.

Cât despre Lucy Wainwright, aceasta era o actriță câștigătoare a unui Oscar, fostă membră a clubului și bună prietenă cu Lachlan. Totuși, din câte îmi povestise mama, își dorise mai mult decât o simplă prietenie și, când constatase că nu era posibil, începuse să lase mesaje de amenințare în diverse locuri de pe proprietate. Situația se agravase când mecanicul de la Ardnoch îi devenise aliat în făcut lucruri rele. Mecanicul îl înjunghiasse pe Mac, o atacase pe Robyn, o împinsese cu camionul în afara carosabilului, apoi o ajutase pe Lucy să-l răpească pe Lachlan. Robyn era cea care-l găsisese pe Lachlan și, cu ajutorul unui fermier din partea locului, scăpaseră amândoi nevățamați. Spre deosebire de mecanic. Lucy îl ucisese înainte de a încerca s-o ucidă și pe sora mea. Acum, actrița urma să aibă parte de un proces, ceea ce însemna că sora mea avea să fie chemată în calitate de martor.

Nu aveam nicio scuză pentru absența mea din viața lui Robyn în timp ce trecuse prin toate acestea.

În orice caz, nu una valabilă.

Robyn era cea curajoasă. Eu fusesem o lașă.

— Acum sunt aici.

Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept.

Am închis ochii ca să-mi rețin lacrimile și mi-am dat seama că sora mea își schimbase parfumul. Ani la rând folosise aceeași marcă. Chiar îi cumpărasem un astfel de parfum de la aeroport. Dar acum mirosea altfel.

Și o simțeam altfel.

O simțeam țeapănă și încordată în brațele mele.

Cândva nu exista nimic mai grozav pe lume decât îmbrățișarea lui Robyn.

Înțelegând că nu avea de gând să-mi răspundă la îmbrățișare, m-am retras cu inima strânsă. În clipa următoare, a scos un sunet ciudat din fundul gâtului și m-a cuprins în brațe.

Am simțit în nas usturimea lacrimilor și mi-am îngropat obrazul în umărul ei, agățându-mă de ea. Mă ținea

în brațe atât de strâns, încât abia mai reușeam să respir, dar nu-mi păsa.

— Îmi vine să te strâng de gât, mi-a șoptit ea răgușit.

Glasul ei exprima durere. Am deschis ochii și am întâlnit privirea albastră și rece a lui Lachlan. Și-a îngustat pleoapele, apoi și-a împlânzit expresia feței, ca și cum ar fi citit ceva pe chipul meu. Descumpănită, m-am desprins din îmbrățișarea lui Robyn și am plesnit-o în glumă peste braț.

— Dar ce anostă ar fi lumea dacă ai face asta!

Sora mea m-a studiat cu ochii ei pătrunzători, a căror culoare se schimba tot timpul. Întotdeauna o invidiasem pentru ochii pe care-i moștenise de la Mac. Deși amândouă aveam aceiași ochi căprui mari și alungiți, doar ai lui Robyn își schimbau culoarea în funcție de starea ei de spirit sau de culorile din jur. Ai mei erau căprui și atât.

— Ăăăă... îmi cer scuze că vă întrerup, dar să știți că aparatul taxează în continuare, am auzit glasul șoferului undeva în spatele meu.

— Poftim?

Mi-am încrețit nasul, nedumerită.

— Aparatul. Să știți că taxează, a repetat el de parcă aș fi fost surdă.

Sinceră să fiu, faptul că vorbise mai tare și mai rar mă făcuse să disting cuvântul „taxează” și de aici am dedus ce voia să spună.

— La naiba! *Okay.*

I-am aruncat o privire lui Robyn.

— Așteaptă o clipă, să-i plătesc.

Am coborât glasul.

— Tot drumul până aici mi-a vorbit despre un anume Ken, de parcă ar fi trebuit să știu cine-i ăla.

Un licăr vesel s-a aprins în ochii lui Robyn, care a pufnit în râs.

— Ce e?

Mi-a răspuns cu glasul întretăiat de hohote, abia stăpânindu-și râsul:

— Îți tot zicea „să știi”. „Ken” înseamnă „a ști” în dialectul scoțian.

Am izbucnit în râs, la fel și Robyn.

Apoi pe chipul ei s-a așternut o umbră de neîncredere, iar momentul de veselie s-a șters la fel de repede cum apăruse.

— De plată se ocupă Jock.

Lachlan s-a apropiat și a făcut un semn din cap cuiva aflat în spatele meu. M-am întors și l-am văzut pe Sergent (adică Jock), aplecându-se să-l plătească pe taximetrist. Un tip îmbrăcat într-o versiune modernă a conceptului de livrea mi-a luat valiza din portbagaj. Locul chiar amintea de Downtown Abbey sau cel puțin de una dintre proprietățile descrise în romanele istorice picante pe care le îndrăgeam atât de mult.

— Poșeta mea e pe bancheta din față, am spus, dar tipul deja se întindea după ea. Mulțumesc! m-am adresat șoferului, făcându-i semn cu mâna, iar el mi-a răspuns cu un zâmbet larg.

— Puteai pur și simplu să-mi răspunzi la telefoane, mi s-a adresat Robyn. Nu era nevoie să bați drumul până în Scoția.

— Bineînțeles că era nevoie. Voiam să mă asigur că ești bine. Și să văd ce te-a atras la aceste locuri.

Am încercat să nu-i arăt că mă duruse fuga ei din Boston. Oare se gândise vreun pic la mine când luase hotărârea să se mute pe alt continent?

M-am crispat, dându-mi seama că judecam într-un fel egoist. Robyn nu-mi datora nimic.

Lachlan, al cărui chip îl văzusem de milioane de ori pe ecran, era clar o parte din motiv. Înalt de peste un metru optzeci, cu umeri largi, îmbrăcat în haine care se mulau pe trupul lui de erou de acțiune, avea părul de culoarea nisipului, obrazul neras și trăsături aspre. Arăta trăsnet!

Apoi am întâlnit privirea unchiului Mac.

M-am încordat din tot trupul.

Era... departe de cum mi-l închipuisem. Arăta mai tânăr decât mă așteptam. În fond, avea doar vreo 45 de ani. Dar chiar și așa, nu-și arăta vârsta. La fel de înalt ca Lachlan, avea umerii tot atât de lați și părea chiar mai musculos în tricoul negru și mulat, care-i punea în evidență forța. Părul lui negru era înspicat cu fire albe și îl purta destul de lung, astfel că i se cârlionța la ceafă. La fel ca Lachlan, și el avea obrazul neras, după cum era la modă.

Semăna leit cu tipul din filmele *True Blood*¹ și *Magic Mike*² și nu arăta mai în vârstă decât Lachlan.

Nu-i mai puteam spune „unchiul Mac”. Ar fi sunat prea ciudat.

— Doamne, Mac, au trecut ani întregi, și tot nu îmbătrânești!

L-am privit cu un aer gânditor.

— Presupun că, dacă Robyn te-a iertat, ar trebui să te iert și eu, nu?

Mac m-a cercetat cu privirea.

— A trecut mult timp, Regan. Ne-am făcut griji pentru tine.

Zâmbetul mi-a înghețat pe buze.

— Griji pentru *moi*? De ce? Știți bine că sunt nemaipomenită.

M-am răsucit pe călcâie și am arătat spre castel.

— La fel ca Robyn, asta-i clar.

Am privit peste umăr spre sora mea.

— Un iubit care are un castel. Super!

— Logodnic, m-a corectat Robyn, ridicând mâna stângă.

1 Serialul *O iubire bizară* (2008) (n. tr.).

2 Film american (2012) (n. tr.)

Pe deget avea un diamant care scilpea orbitor în lumina soarelui.

Am rămas fără suflare.

Robyn era logodită.

Urma să se mărite cu Lachlan Adair.

Sora mea era logodită, iar eu nici nu știussem?

Asta însemna că nu avea să se mai întoarcă niciodată la Boston.

Îmi venea să țip la ea. Îmi venea să-i spun lui Lachlan să se ducă dracului. De ce nu putea să se însoare cu una dintre milioanele de femei care îi făcuseră ochi dulci în decursul anilor?

Știam însă de ce.

Niciuna nu era ca Robyn.

Robyn era deosebită.

Iar nemernicul pusese mâna pe ea și o răpise de lângă mine.

Lachlan mă sfredelea cu privirea, încercând să ghicească ce era în mintea mea. M-am străduit să-mi ascund furia pe care o resimțeam la adresa lui, am dat nepăsătoare din umeri și am ridicat brațele, exclamând puțin cam pițigăiat:

— Atunci, e cazul să deschidem o șampanie!

Sora mea greșise atunci când mă convinsese să nu plec la New York pentru a mă dedica artei teatrale. Aș fi fost o actriță desăvârșită.

În loc de șampanie, Robyn și Lachlan mă suiseră în alt Range Rover, împreună cu bagajul meu, spunându-mi că urma să locuiesc cu ei în casa lui Lachlan. Era o veste neplăcută, dar m-am silit să nu arăt, prefăcându-mă că-mi era indiferent. În prostia mea, îmi închipuisem că Lachlan locuia pe domeniul Ardnock.

Unde exista o pază strictă.

Ei bine, nu era așa.

Nici măcar nu se sinchiseră să-mi arate împrejurimile înainte de a mă escorta afară de pe proprietate.

Acum, în timp ce stăteam la marginea curții din spate a lui Lachlan – o faleză ierboasă care înainta spre mare –, am simțit o emoție de care mi-a fost rușine.

Invidie.

O briză răcoroasă și înviorătoare de seară îmi învăluia trupul, făcând ca poalele scurte ale rochiei mele să fluture primejdios. Dar nu-mi păsa. Cine mă putea vedea? Casa logodnicului surorii mele era la marginea lumii. De n-ar fi existat casa identică de alături, aș fi avut senzația că mă găsesc într-o zonă necunoscută și pustie a planetei.

Logodnicul surorii mele.

Am simțit același nod dureros în gât.

M-am străduit să-mi rețin lacrimile, care mă făceau să mă simt ca un copil neputincios. Nu-mi puteam scoate din minte imaginea lui Robyn strângându-l în brațe pe Lachlan în timp ce eu așteptam pe bancheta din spate a SUV-ului. El își lipise fruntea de a ei, murmurându-i ceva. Era limpede că o întreba dacă totul e bine.

Nu știu ce-i răspunsese ea, dar puteam ghici că nu era de bine. Se sărutaseră lung, un sărut încărcat de atâta afecțiune, încât îmi ferisem privirea. Mi se păruse nepotrivit să mă uit la ei.

Lăsând deoparte locurile incredibil de frumoase în care mă aflam, ceea ce mă descumpănea cel mai mult era relația lui Robyn cu Lachlan. Niciodată n-o văzusem atât de atașată de un bărbat. Se uita la el... de parcă ar fi însemnat totul pentru ea. Și invers.

M-am silit să-mi înăbuș invidia.

Nu fiindcă Robyn găsisse o asemenea iubire, îi doream asta. Îi doream să aibă parte de viața cea mai împlinită și mai uimitoare la care ar fi putut visa cineva. Numai că acum, pentru că întâlnise această iubire, avea să se îndepărteze și mai mult.